

Cíl a cíle

Tradiční způsob, jak byl chápán „cíl“ (hodně pod vlivem Aristotelovým, ale také se značnými významovými posuny), sugeroval, že *télos-finis* (tedy zároveň cíl a zároveň konec) je v nějaké formě „dán“ už na počátku, tedy daleko předtím, než „pohyb“ (proces atd.) skutečně dospěje až k tomu „konci“. Odtud také Aristotelova *entelechie*: ten *télos* je po celou dobu nějak už „uvnitř“ (*en-*) toho pohybu či procesu, toho „dění“, které je „zacílené“. Sám jsem slyšel určitou (spíše jen naznačenou, nikoli detailně provedenou) kritiku tohoto pojetí od J.B.Kozáka, který v přednáškách odmítal takovýto pevný *télos* a odtud odvozovanou entelechii, ale trval na tzv. téličnosti, tj. zacílenosti.

(Písek, 101115-3.)